

נוף ילדות

**איוב:
"רציתי
לראות
מאיפה
באתי,
כי
לא זכרתי
כלום.
עכשיו אני
יודעת מי
אני. זה היה
מדהים,
הכול יפה
שם וזה
כל כך יפה
לראות
איך הם
חיים שם
בפשטות
ונהנים
מזה"**

הם נדהמו מהנופים, העוצמה והירוק מסביב, נחשפו לעוני ולדלות בערים, הופתעו לפגוש בני משפחה וחיזקו את ידיהם של בני הפלשמורה שממתינים לעלות לישראל ■ תשעה תלמידים מהכפר הירוק יצאו לאחרונה למסע שורשים באתיופיה וחזרו הביתה מחזקים ■ "הרגשנו שמישהו מצייר לנו ציור מול העיניים, אבל יחד עם היופי, אנשים יושבים ברחובות עם צרעת", הם מספרים

מאז שהם זוכרים את עצמם מספרים להם על אתיופיה, על המרחבים העצום מים בה, העוני ששורר בכל פינה ובעיי קר על המסע הקשה לעלות לארץ. חלקם נולדו בישראל וחלקם שם, ולכולם היה חלום אחר - לצאת למסע שורשים בא-תיופיה. פנימיית הכפר הירוק ברמת הש-רון הגשימה להם את החלום ותשעת הת-למידים, בכיתות י' ו-יב', חזרו לא מוזמן מהמסע, עדיין מוקסמים מההזרמנות החדר פעמית שניתנה להם. גם עכשיו, כשהם יושבים סביב השולחן ומעלים ביחד זיכרונות מהמסע, הם מתקשים לה-

סביר את עוצמות הרגש שחוו ומתארים שוב ושוב את הפשטות שניכרת שם בכל מקום. הטיל חזק את התלמידים ונרמה שהיום הם מכירים את עצמם טוב יותר. "אני לא יודע להסביר את זה, אבל הר-גשתי שייך", מספר אמיר אלזיידנה (17), ממשותפי המסע. "אני חצי אתיופי וחצי ברואי, אבל הרגשתי שיש סיבה שאני שם, כאילו יש לי מטרה וזה אמור להיות ככה", הוא אומר. היוזמה למסע קמה בעקבות ביקור של מנהל הכפר הירוק, ד"ר קובי נווה, שיצא עם משלחת של מנהלי כפרי נוער לאתיופיה וחזר עם תובנות. נווה החליט שהוא חייב להוציא משלחת, ובמיומן הכפר ותורמים שונים היא יצאה לדרך.

הקסם שבפשטות

המעבר החד מהאוטוסטרדה הישרא-לית לקצב המיוחד של אתיופיה הותיר בתלמידים רושם מיוחד. אם בארצנו ניתן למצוא מכונית כמעט בכל בית אב, הרי ששם, באותם מרחבים עצומים וטבע פראי, משתמשים האנשים בכלי התחבור-רה הקרום ביותר, ברגליים. "אחרי שאת מבקרת באתיופיה, את מבינה שארץ יש-ראל ממש קטנה", מספרת מאווה איוב (16). "הפארק הלאומי הכי קטן באתיופיה הוא בגודל של מדינת ישראל", מוסיף יעקב דינקו (18).

רוב חברי המשלחת הם ילידי הארץ שעוד בבית למדו על התלאות הקשות שעברו בני משפחתם בדרך לישראל. מלבד הצברים ישנן גם שלוש בנות שנו-לדו באתיופיה ועלו לישראל כילדות. "אני תלמידה בכיתה י', אבל נלחמתי לצאת השנה, כי רציתי לחזור לאתיופיה כמה שיותר מהר", מספרת איוב. "רציתי לראות מאיפה באתי, כי לא זכרתי כלום. עכשיו אני יודעת מי אני. זה היה מדהים, הכול יפה שם וזה כל כך יפה לראות איך הם חיים שם בפשטות ונהנים מזה". עד הנסיעה דמיין דינקו, יליד הארץ,

את אתיופיה מפסחות סיפורים ששמע בבית משפחתו, אך המציאות, כך הת-ברה, עולה על כל דמיון. "ההורים שלי סיפרו לי שאתיופיה זה מקום ירוק, יפה, וכל כך הרבה יותר פשוט מהארץ. הכול כל כך ירוק וקשה להסביר את זה. הייתה פעם אחת שעמדנו על הר, וכשהסתכלנו למטה ראינו נשרים דואים מתחתנו בע-רפל. אלה כמה דברים שמשתלבים ביחד במין הרמוניה, שאי אפשר לתאר אותה", אומר דינקו.

"זה כאילו שמישהו צייר לנו ציור מול העיניים", מוסיפה מולו דסטה (16), חברת המשלחת. למרות המרחבים הגדולים, הטבע המתפרץ והאוירה השלווה, אוירת הר-חוב הקשה, העוני והרלות היו קשים לעי-כול עבור התלמידים. "אני לא יודע איך להסביר את יכולת הקבלה שלהם. ראינו אנשים ברחוב זרוקים בלי רגליים, שנ-מצאים שם רק בשביל לקבל ביר אחה, שהוא המטבע המקומי", מספר דינקו. "יש שם סביבה מאוד מוזרה ואנשים ברחוב במצב קשה", מציינת הילה היילה (17). "פחדתי כשראיתי את זה. היה שם בן אדם עם בועות על העור שהפחיד אותי מאוד", היא מודה. "הומלסים זה עוד כלום", אומר דינקו, "אנשים שם יושבים ברחובות עם צרעת, בארץ לא רואים דברים כאלה".

חוששים מגזענות

במשך עשרת ימי המסע טיילו התל-מידים, בליווי אורן רוט, אחד ממדריכי הפנימייה וביקרו בבירה אדיס אבבה ובע-רים בהר דה, גונדר ודברה מרקוס. ההרכב המצומצם יצר תחושה טבעית ואינטימית. אחד הרגעים המרגשים שחוו היה המפגש עם בני הפלשמורה שמתרכזים במחנות באתיופיה וממתינים לעלות לישראל. "ממש התרגשתי כשהגעתי לכפר בפלש-מורה אליו מגיעים כל היהודים שאמורים לקבל אישור עלייה", מספרת איוב. "פג-

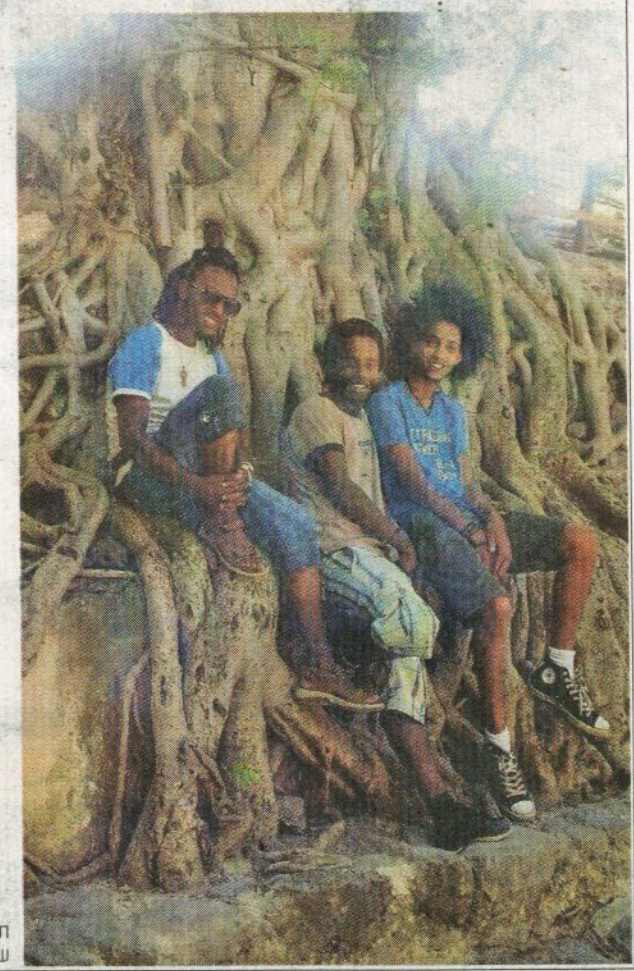
שנו שם בכני נוער שממש שאלו שאלות על החיים בישראל. אחת השאלות העיק-ריות שהם שאלו אותנו הייתה על הגזע-נות בארץ. הם שאלו איך מקבלים אותנו פה ואיך יקבלו אותם כשהם יגיעו בע-צמם. אחת הבנות ענתה להם באמהרית שגזענות יש בכל מקום, אבל יקבלו אותם בארץ בצורה הכי טובה שיש, כי כשהם יגיעו הם יישלחו למרכז קליטה שילווה אותם במהלך הדרך".

במפגש מרגש אחר זכו חלק מהתל-מידים לפגוש בני משפחה שלהם שנשא-רו מאחור. "רציתי לנסוע ולראות מאיפה ההורים שלי באו, ולפגוש בבני משפחה שעדיין שם", מספר דינקו. "רק לפני שי-צאתי למסע גילו לי הוריי שיש לי כיום קרובי משפחה באתיופיה ופתאום פגשתי אותם באדיס. המפגש היה מרגש".

ההתרגשות שליוותה את הילדים ובני משפחותיהם טרם המסע הייתה גדולה. "אמא שלי ממש התלהבה כשהיא שמעה על הנסיעה, כאילו היא בעצמה נוסעת", מספר אלזיידנה. "היא רצתה שאני בע-צמי אראה מאיפה היא באה וסיפרה לי הכול על שיגרת היום יום. כשהגענו לשם ממש אהבתי את המעבר מהחיים בארץ לאתיופיה. אין שם יותר מדי סיבוכים, למשל הם לא בונים בית מבסיס, בטון וטיח, הם פשוט שמים סנדרות (בולי עץ) ועליהן בוך".

"היו פעמים שרציתי שההורים שלי יהיו איתי שם", מספר דינקו. "כך שנשב ביחד ויהי יסבירו לי על המקום. רק כש-חזרתי לארץ ונפגשתי עם אמא שלי עיכ-לתי את מה שראיתי באתיופיה". הביקור באתיופיה היה קצה היל-דים חוו את המדינה ממש על קצה המ-זלג ואצל כולם נשאר טעם של עוד. "אני חושב שאני אחזור לאתיופיה. אומר דינ-קו. "המסע היה טעימה קטנה ואני רוצה לראות את כל אתיופיה".

עדי אטון ■
adi-at@yeditk.co.il

תמונה מהמסע "חבל
שההורים לא היו שם איתנו"